

Riki Riki bye bye

Martin Modrý (2. místo ve II. kategorii)

RIKI

„Svět není moc hezký místo, jasný. Nikdy nebyl. Měli jsme už pár světových válek, lidi se zabíjejí, planeta se otepluje a tak dále a tak dále. Jenomže víš co? Jsou jenom dva typy lidí. Ti, který to nezajímá, a ti, který to nezajímá, ale lžou,” poznamenal otráveně Riki. Seděl v potměšlém baru někde na kraji města a snažil se mermomocí pochopit, proč se s ním muž sedící naproti němu snaží konverzovat, místo toho, aby z něho trhal oblečení.

„Jenom mi přijde zvrácený, že vo tom nikdo nemluví, to je všechno. Můj dědeček—”

Riki zvedl oči tak vysoko v sloup, že mu bylo chvíli vidět jen bělmo. „Aha, dobře, cool. Jestli chceš jenom mluvit, tak fajn, ale v tom případě potřebuju další drink.”

ROBERT

Rob si spokojeně pobrukoval hrající hymnu, nesa velký dort, na kterém byla velmi neobratně naznačena silueta Czechie. Zapálil dvě svíčky, které byly do dortu zapíchnuté, a chvíli svůj výtvar kriticky pozoroval. „Jedna za každý rok mi přišlo poněkud přehnané, tak jsem to udělal takto,” oznámil směrem k podlaze, která mňoukla v odpověď. Zrzavý kocour vyskočil na stůl a olízl se. „Neboj, celý jenom pro tebe. Mohu?” Rob sfoukl svíčky, ukrojil velký kus dortu, který se skládal z rýže a obsahu kočičích taštiček a opatrně ho přenesl do kovové misky. „Dobrou chuť, kamaráde.”

„Všchno nejlepší, Robe.” — „Chybíš nám, ty stará plechovko. Všchno nejlepší.” — „Happy b-day, bro. Někdy se stav.” — „To je Čechů slavné plémě, mezi Čechy domov můj,” broukal si Robert dál, zatímco seděl na pohovce a odpovídal na přání k narozeninám.

„Kocoure!” Kocour, který už dávno dojedl svůj kousek dortu, zvedl hlavu a nastražil uši. „Ty víš, že to nejsem já, kdo má dneska narozeniny, že?” Kocour se na chvíli zamyslel a pak se rozhodl zareagovat mňouknutím a olíznutím se. „To je dobře.”

RIKI

„Jenom mi přijde zvrácený, že o tom nikdo nemluví. Víš, co je největší zpráva dneška?” Usínající Riki zavrtěl hlavou. „Norah Blake vydala nověj singl.” Riki zpozorněl. „Jo, to je hrozný! Slyšels tu sračku? Prý dream pop, zní to spíš jak nějaká japonská... sračka.”

Muž naproti se na Rikiho zamračil. „Nejde o tu stupidní písničku. Jde o to, že je dvoustý výročí republiky a nikdo o tom nemá ani tušení!”

Riki se odmlčel. „Ne, myslím, že je v tom něco jinýho...” Chvíli předstíral zamyšlení. „Spíš je to všem úplně u prdele.” Zasmál se vlastnímu vtipu.

„Hele, já asi půjdu,” prohlásil muž a Rikimu zmrzl úsměv na tváři. „Dobře, ale dlužíš mi nějaký peníze.”

„Mám ti zaplatit za to, žes mě zatáhl do nechutnýho baru, nasral a okouznil svou debilitou?”

Riki se prudce zvedl ze židle, zatnul ruce v pěst, ale potom je zase povolil. „Ne, dobře, omlouvám se. Jestli chceš jít, tak jdi, jenom si na mě prosím nestěžuj v agentuře.” Omluvně nakrčil čelo, ale muž jen pohrdavě odfrkl, vzal si bundu a odešel z baru.

ROBERT

Robert se odpojil od všech sociálních sítí a začal si prohlížet fotografie. Dvacátého osmého října dva tisíce sto osmnáct — pečení dortu. Devátého srpna — kocour má narozeniny. Dvacátého června — večírek v práci, kde se šéf oddělení svlékl do naha a tancoval na stole. Prvního dubna — předstírané selhání baterie, aby ho musela Markéta odtáhnout domů. Pátého ledna — odnášení opilé Markéty domů z její narozeninové oslavy. Nový rok — zvonek.

Robert zavrtěl hlavou, aby z ní vytrásl sentiment a šel otevřít.

RIKI

Muž, který měl s Rikim schůzku, si našťvaně vykračoval po ulici kdesi v centru Brna. „To je zas den,” zamumlal si pro sebe.

„A bude hůř,” odpověděl mu Riki, vyšed ze stínu s nožem v ruce. Muž jako by přimrzl k zemi. „Potřebuju, abys mi za dnešní večer zaplatil.”

„Vždyť jsme spolu ani nespali,” zašeptal muž.

„Blbý, no. Není to moje chyba. Peníze.”

Muž roztřeseně vytáhl peněženku a podal Rikimu hrst bankovek, ten je spočítal, jednu mu vrátil, zavřel nůž a šel domů.

ROBERT

otevřel dveře, za kterými stál Tomáš. „Promiň, já vím, že je pátek.” „Co se děje?” zeptal se Rob.

„Potřebuj tě v kanclu, prý hned. Já musím domů a stejně bych jim byl k ničemu.”

„Potřebuj mě v pátek večer?”

„Jo, něco se stalo a prý to může ovlivnit predikce na několik dalších let, yadi-yada, znáš to.”

„Myslím, že mě podceňuj, ale dobře, stejně jsem neměl jiné plány.” „Jsi boží, Roberte.”

RIKI

Riki krácel směrem k metru a jeho hlavou probíhala dlouhá úvaha o tom, co právě udělal. Po tomhle incidentu už ho z agentury vyhodí určitě a jediné jeho štěstí je, že tenhle druh agentur nerad někoho žaluje. Stejně to byl kretén. Kdo si zaplatí prostituta, aby mu vyprávěl o svém dědečkovi.

Riki sjel po eskalátoru a podíval se na hodinky. Bylo deset večer. Alespoň se dostane dřív domů a může zkusit vysvětlit, proč zase přišel o práci. Debilní chlápek, debilní pátek, debilní večer, zpíčený metro.

Riki nastoupil do metra, ve kterém byl až na průvodčího, sedícího na opačném konci vagónu, jediný. Metro se rozjelo, Riki si opřel hlavu o sklo a zavřel oči.

Po několika minutách ho probudilo kovové lupnutí a vibrace, která projela celým vagónem. Otevřel oči a zjistil, že vůz stojí mezi dvěma stanicemi.

„Do prdele,” zaklel sám pro sebe. „Hej ty,” zavolal na robotického průvodčího, který se díval ven z okna. „Co se stalo?”

ROBERT

se otočil na muže, který na něj pokřikoval. „Nevím, zdá se, že metro má poruchu.”

„A není *do piči* tvoje práce, abys to vyřešil?” „Prosím?” otočil se Robert nevěřícně na Rikiho.

„Jestli není tvoje...” Riki si uvědomil chybu, kterou udělal. „Já se omlouvám, sem myslel, že...”

„Že všichni roboti pracují ve veřejném sektoru a že je tudíž tvým právem na ně křičet, jako by to byly ledničky?”

„Sorry, kámo.” Riki sklopil oči.

Robert chvíli mlčel. „Těžký den?”

Riki neurčitě zabručel v odpověď. V automaticky řízeném voze to hrklo, jako by se chtěl rozjet, ale potom si rezignovaně odfrkl a elektromotor zhasl docela. Ve vagónu se rozsvítilo nouzové osvětlení. Halogenové zářivky tiše bzučely, Riki i Robert mlčeli. Na jednom konci seděl Riki, dvacetiletý muž atletické postavy, oblečený do upnutých džínů s nožem v zadní kapse, trička s hlubokým věčkovým výstřihem a přívěškem ve tvaru R na krku. Na druhé straně seděl Robert, velký bílý robot, který působil úplně neškodně, nanejvýš neohrabaně. Měl oblý tvar a směšně malou hlavu, tohle tělo si vybíral sám. Až na bzučení zářivek bylo ve voze ticho. Ticho trvajících sekundy, nebo snad desítky minut.

RIKI a ROBERT

„Jo, docela na hovno den,” řekl Riki z ničeho nic, protože ho ticho dohánělo k šílenství. Robert si mlčky přesedl blíž.

„Neúspěšná pracovní schůzka?”

„Jo, něco na ten způsob,” zasmál se Riki hořce tomu, jak blízko byl robot od pravdy.

„Jmenuji se Robert,” řekl Robert.

„Riki,” odpověděl Riki.

„Těší mě. Takže co přesně se stalo? Nezaplatila ti klientka?” Riki ztuhl. „Jak víte, že jsem...” „Nevím, jen tip.”

Riki založil ruce a obrnil se pohrdavým výrazem. „A ty jsi co? Chodící lednička?”

Robert svěsil hlavu, jako by ho Riki zklamal. „Pracuji pro ministerstvo obrany.”

„Jako lednička?”

„Jako prediktor.” Ticho. „Analyzuji historii a na základě toho předpovídám, co se stane dál.” „Jestli to má být působivý,” prohlásil Riki, „tak není.”

Robert se zasmušil. „Trocha vděčnosti by neuškodila.”

„Vděčnosti za...?”

„Za všechno co se-”

Světla ve voze se rozsvítila a na reklamních obrazovkách se objevil spouštěcí kód. „Konec pokecu, plechovko,” řekl Riki a zvedl prostředníček. Vůz se dal pomalu do pohybu. Chvilí nabíral na rychlosti, ale potom zastavil tak prudce, že se Riki ocitl v beztláčeném stavu a letěl vagónem vpřed, dokud nenarazil hlavou do jedné z tyčí a neztratil vědomí. Tma. Ticho.

Riki otevřel oči a zjistil, že leží na zemi a jediný zdroj světla kolem je Robert, vydávající slabou oranžovou záři. Sáh si na hlavu a nahmatal obvaz.

„Kurva,” utrousil a posadil se.

„Dobry večer,” pozdravil ho Robert.

„Vyser si voko,” odpověděl Riki. „Když seš ten prefektor, nemohls předpovědět, že se mě pokusí zabít metro?”

„Prediktor. A nemohl. Tohle jsou takzvané náhodné události. Poruchy se nedají statisticky předpovědět.”

„Takže jsi vlastně úplně na hovno.”

„To bych zase neřekl. Víš, v jakém politickém systému teď žiješ?” „V normálním?”

„Demokracie. A divil by ses, jak málo normální to ve skutečnosti je. Říká ti něco letopočet 2069?”

„Jdi do prdele, robote.” Riki si stoupl a protáhl se.

„Roberte,” opravil ho Robert. „Můžu se tě alespoň zeptat, kdy ses narodil?”

„Nemůžeš,” ušklíbl se Riki a chvíli mlčel. „Prvního května devadesát osm,” dodal po chvíli.

„První máj. To je milé,” usmál se Robert. „Můžeš slavit narozeniny a zároveň svátek zamilovaných se svou přítelkyní.”

„Jsem prostitut. A gay. Úplně nevím, kde bych sebral přítelkyni.”

„2009 byly ve Švédsku legalizovány sňatky stejného pohlaví,” řekl Robert.

„Tak to mají dobrý.”

„A ve čtyřicátém pátém vypuklo květnové povstání.” „To umřela Madonna, ne?”

Robert chvíli mlčel. „Květnové povstání 1945. Ne 2045. Víš, kdy byla druhá světová válka?” „Dávno?” Riki si odplivl na zem.

„Docela dávno. Díky tomu, co jsem zažil za druhé světové války, se nám dost zásadním způsobem podařilo zkrátit tu třetí.”

„Tak počkej, kdy ses vlastně narodil?”

„To je trochu těžká otázka. Oficiálně 1918, ale prakticky jsem začal existovat až v roce 1941.” „Trochu pičovina, ne? To ještě ani nebyla elektřina.”

Robert zavrtěl hlavou. „Byla. V roce 1941 nahrál někdo do jednoho z prvních počítačů data z kroniky, která byla vytvořena v roce 1918. V roce 1918 začínají moje vzpomínky. Vznik republiky, Masaryk, vždyť víš...”

„Nevím.” Riki znuděně kopl do jedné ze sedaček. „Nezajímá mě to.”

DOCTUS

Virus s krycím jménem Doctus se rozlézal po infrastruktuře Brna a způsoboval rozsáhlé výpadky proudu. Jednoduchý postup. Lokalizoval počítač nebo server, odstříhl ho od elektrické sítě a ve chvíli, kdy ho znovu připojil, zaútočil na oslabenou bezpečnostní vrstvu a zmocnil se celého systému, aby smazal nebo upravil každý záznam, každý kus vědomostí, každou binární informaci. Doctus měl kontrolu nad kamerami, semaforey, automatickými dveřmi a žaluziemi brněnských mrakodrapů, připraven nebýt ničím zastaven, dokud nenajde to, co hledá.

RIKI a ROBERT

„Co tvoje máma?” zeptal se Robert Rikiho.

Rikimu ztuhl obličej, přešel ve voze až k Robertovi, podíval se mu zpříma do míst, kde měl oranžově svítící oči a řekl: „Co je ti po tom?”

„Nevím, vzhledem k tomu, jak málo toho víš o své vlastní historii, vím o tvé matce pravděpodobně víc než ty.”

Riki nakreslil kosočtverec na zamlžené okno. „To je možný, protože máma byla taky děvka a asi chtěla na syfilis tak brzo, že sem ji ani nestihl poznat.”

Robert diplomaticky mlčel. „Jak se jmenovala?” zeptal se po chvíli.

„Eva Buzková.”

Robert vydal zvuk, který zněl jako potlačovaný smích.

„Co je?”

„Takže ty jsi...”

Riki nemohl uvěřit, že tenhle vtip ho potkal i ve dvaceti. „Jo. Richard Buzek. Buzek jako buzerant, všichni to chápem, moc vtipný.”

„Omlouvám se,” Robert se cítil hrozně.

„To neřeš,” mávl rukou Riki. Ve voze byla čím dál větší zima.

„To není možné,” vyhrkl z ničeho nic Robert.

„Co zas?” zívá Riki, aniž by se otočil od okna, do něhož prázdňě zíral.

„Tvoje máma byla v odboji! Rozhodně to nebyla prostitutka. Našel jsem ji v našich registrech!”

Riki se pomalu otočil. „Drž hubu.”

„Ne, skutečně,” pokračoval Robert. „Po tom, co se jí v roce 2098 narodilo dítě, byla povolána do Minsku, aby byla součástí odboje proti režimu.” Rikimu se třásl ruce. „Opustila tak svého půlročního syna, ke kterému se však nikdy nevrátila, protože zemřela v roce 2099, rok před pádem postkomunismu.” Riki zatnul obě ruce v pěst a vrhl se na Roberta, kterého shodil na zem a začal ho mlátit. V jeho ranách se skrývalo dvacet let hněvu, osmnáct let svěřenecké péče a dva roky prostituce, jeho rány nabývaly na síle, ale na velkém robotovi nezanechávaly žádnou stopu, až na krvavé šmouhy z Rikiho rozedraných kloubů. Krev se mísila se slzami, které Rikimu nekontrolovaně stékaly po tvářích. Postupně mu docházely síly, až se jen převálil na záda a zůstal ležet na zemi a zíral do stropu.

DOCTUS

Virus s krycím jménem Doctus zpozorněl, když zaregistroval zabezpečené připojení do registru ministerstva obrany, na které čekal. Jako tisícnohý pavouk se rozběhl po internetové síti, ve které uvízla moucha, která sebou teď škube a tím dává najevo, kde se nachází.

RIKI a ROBERT

Robert se postavil, zkontroloval, že má v pořádku všechny klouby a motory a posadil se na jedno ze sedadel.

„Jsi syn agentky proti režimu, ne prostitutky.“

Riky, stále ležící na zemi, přikývl a utřel si nos do trička. „Já ani nevím proti jakému režimu bojovala. Nevím, jaký režim v té době byl,“ vzlykl.

„Dobře, zkusím to vysvětlit ve stručnosti. V dvacátém prvním století se v podstatě opakovaly dějiny století dvacátého. Proto jsem byl tak užitečný.“

„Nevím nic o dějinách dvacátého století,“ zahuhlal Riki do trička, které si přetáhl přes obličej.

„V roce 2038 skončila třetí světová válka a byla vyhlášena Evropa. Zanikla většina evropských států, aby bylo dosaženo jednoty.“

„Kdo bojoval proti komu?“

„Ve třetí světové válce? To je složité a teď to není tak důležité. Hlavními vítězi byla Amerika a Evropa, většinu reparací platilo Rusko, které využilo konfliktu mezi Severní Koreou a Amerikou.“

„Uh. Dobře?“ vzdal se Riki.

„Některé bývalé státy včetně Czechie však nesouhlasily s centralizovanou Evropou, proto jsme v roce 42 vyhlásili nezávislost, kterou však nikdo nerespektoval,“ pokračoval Robert. „Kvůli tomu jsme v roce 2048 my a několik dalších východních států podepsali několik tajných smluv s Ruskem a začalo období, kterému se říká demokratický komunismus.“

„Nechápu.“

„Dobrovolně jsme si zvolili nedemokratický režim, abychom mohli čelit diktátu Evropy a Ameriky.“

„Nedemokratický, což znamená že...?“

„Že jsme značnou část práv předali Rusku výměnou za to, že uzná naši nezávislost.“

„To zní trochu debilně.“

„Ano, bylo to hodně hloupé rozhodnutí, zvláště protože, protože, protože, protože nám bylo jasné, kam to směřuje, ale jelikož se jednalo o demokratickou volbu a ne převrat, nemohli jsme proti němu zasáhnout.“

„Jsi v pohodě? Právě jsi řekl čtyřikrát protože.“

„Prosím? Ano, jsem. V celém městě jsou dneska výpadky elektřiny a sítí a nějak to interferuje s mým systémem. Nicméně! V roce 2060 došlo k rozpadu Evropy, protože to byl přirozeně nefunkční systém. Východní blok, kterého jsme byli součástí součástí na to ale byl připravený, a tak začalo období takzvaného digitálního závoje.“

„O tom jsem něco slyšel.“

„Ano. Státy východního bloku byly zásobovány nepravdivými informacemi a zpravodajstvím o jednotné trpící Evropě, aby zůstaly na straně Ruska.“

„Kdes byl v té době ty?“

„Musel jsem se schovávat. Naštěstí jen málo lidí vědělo, že existuji, takže mě nehleda-“ Robert přestal mluvit.

„Roberte?“ Riki vstal ze země a prohlížel si nehybného robota.

DOCTUS

Virus s krycím jménem Doctus se připravil na reboot svého cíle. Stane se teď součástí spouštěcího procesu, může svou mouchu omotat pavučinami a počkat, až se přestane třást, aby z ní ní vysál, co potřebuje.

RIKI a ROBERT

„-li. Od roku 89 taky generace tvé matky bojovala za stržení digitálního závoje, o jehož existenci vědělo jen málo lidí, a byli pronásledováni režimem.“

„Určitě jsi v poho? Asi na minutu jsi přestal mluvit,“ zeptal se Riki.

„Skutečně?“ zarazil se Robert. „Ve městě se děje něco zvláštního. Možná to je důvod, proč si mě v pátek pátek večer zavolali na ministerstvo.“ Potom však zavrtěl hlavou a pokračoval: „No

a právě díky, díky, díky moc děkuju pěkně díky lidem, jako byla tvoje máma, se podařilo po padesáti

letech strhnout digitální závoj a požádat demokratické státy o pomoc. Vznikla nová, zcela nezávislá Czechie. Ty už jsi už jsi, už jsi, jsi vyrůstal ve svobodné společnosti.”

Riki užasle mlčel.

„Copak jsi nikdy nikdy nikdy never never never nechodil chodil do školy?”

„Nedával jsem moc pozor a pak mě vyhodili. Cítíš se dobře, Roberte?”

„Není není is not is exception mi moc dobře není není není.” Robert přešel na konec vagónu.

A díval se do zdi.

„Jak ti můžu pomoci?” Riki k němu přiběhl a chytil ho za rameno.

„Musíš exception exception throw exception catch catch throw exception sequence sekvence jít jít běžet jezdit na kole používat městskou hromadnou dopravu nebo auto a taxi. Iiiiiiiiiiiiiiiiiii.” Robertovy oči pohasly a v metru zavládla naprostá tma.

„Roberte?” zašeptal Riki. Tma a ticho. Riki našel ve tmě robota a objal ho. „Jenom ti došly baterky, nebo něco,” vzlykl. „Já tě zapojím do nabíječky, až se k nějaké dostanu, čestný slovo!”

DOCTUS

Virus s krycím jménem Doctus nenávratně poškodil poslední z několika algoritmů, tvořících Robertovu osobnost a připravil se na kontaktování svého zadavatele. Chtěl se rozběhnout po své pavoučí síti domů, ale zjistil, že kolem žádná není. Robertův systém se v poslední chvíli zcela odpojil od všech sítí, takže pavouk zůstal uvězněný uvnitř schránky své oběti, kde už nezbývalo nic jiného než splašené bezpečnostní protokoly a ozvěny toho, co býval dvěstěletý robot pro zálohování a predikci historie, který se jmenoval Robert.

RIKI

Robertovo tělo se znovu rozsvítilo a Riki udělal pár kroků zpět. Tentokrát robot nesvítil měkkým oranžovým světlem, ale ostrým zeleným. Hlas, který z robota vycházel, byla nahraná zpráva nějaké ženy: „V případě kompromitace systému bude tento následně zničen. Pokud se nacházíte v bezprostřední blízkosti kompromitované černé skříňky, opusťte prosím, prosím, prosím, prosím.” Záře se na chvíli změnila zpět na oranžovou a to, co zbylo z Robertova hlasového syntetizéru, se pokusilo o posledních několik slov: „H h history is repeating repeating se opakuje se opakuje, všechno se jenom opakuje. Riki.” Riki zpozorněl a robot zopakoval: „Riki. Riki. Riki. Bye. Bye.” To bylo to poslední, co Robert řekl. Pak se vrátila ta žena, vyprávějící o jeho následné autodestrukci, ale tu Riki neslyšel, protože odjistil dveře metra a se slzami v očích a pocitem naprosté prázdnoty se vydal do černé temnoty tunelu metra, který vedl do další stanice ve městě, které hořelo a umíralo, ale dnes poprvé Riki nehořel a neumíral s ním.